

L'Any Joan de Palau

Una exposició al Museu Arqueològic Comarcal i una publicació rememoren a Banyoles el pintor, dibuixant, escenògraf i cartellista nascut ara fa cent anys

Els seus espais preferits per pintar eren la plaça Major i l'estany

Un Joan de Palau molt jove, estudiant als jesuïtes d'Aranjuez, va conèixer Santiago Rusiñol quan el cèlebre artista estava pintant en aquella població madrilenya. Es diu que l'encontre va ser determinant perquè el noi descobrí la vocació per la pintura i la passió per l'art que, pocs anys després, en traslladar-se a estudiar a Madrid, es van fer evidents amb les hores i hores que es passaria al Museu del Prado admirant i aprenent molt dels clàssics. Amb el pas del temps, Palau acabaria sent el gran pintor del segle XX de Banyoles, junt amb Manel Pigem, tal com va recordar, aquesta setmana, el regidor de Cultura, Miquel Cuenca. Amb motiu del centenari del seu naixement, la ciutat li dedica un programa d'activitats en què destaquen una exposició (Joan de Palau en dotze pinzellades) que toca els aspectes menys coneguts de la seva obra –essencialment postimpressionista– i una biografia molt exhaustiva.

Al Museu Arqueològic Comarcal de Banyoles es poden veure algunes de les famoses caricatures de personatges locals que va publicar a Horizontes, esbossos de futures pintures, alguns exemples de la seva faceta de cartellista, material del seu estudi i un audiovisual.

Polifacètic

El llibret, editat pels seus fills, l'ha escrit Joan Anton Abellan. El presentaran el dia 12. Palau va néixer a Flaçà, en el si d'una família culta –tot i que sense precedents d'artistes–, amb un pare enginyer de ferrocarrils. L'ofici patern va fer que en Joan passés la infància i la joventut a Saragossa i, després, a Aranjuez. Va estudiar arquitectura, però, abans d'acabar la carrera i veient el clima prebèl·lic de l'època, la família va tornar a Catalunya, primer a Badalona i després, a Granollers. Va ser soldat republicà a la Seu d'Urgell i va estar a punt de ser afusellat perquè el van acusar d'espia. Es va escapar de la presó, amb l'ajuda d'un capellà. Acabada la guerra, va reprendre els estudis d'arquitectura a Barcelona i va ser aleshores que va fer estades a Banyoles, aprofitant que hi tenia uns parents.

L'estany i la plaça

El 1946 es casaria amb la banyolina Montserrat Juncà i ja no es mouria de la vora de l'estany, el seu paisatge preferit (que considerava que havia de romandre inalterable), junt amb la plaça Major. Malgrat les dificultats econòmiques, mai no va renunciar a dedicar-se exclusivament a la pintura. De mica en mica, la situació econòmica va millorar i es va implicar en la societat local: com a professor de l'Escola d'Aprenents, caricaturista d'Horizontes, autor de cartells de les festes majors de Banyoles i Girona, il·lustrador de llibres, escenògraf d'una passió... De forta convicció cristiana, va participar activament en els cursets de cristiandat. Al marge de l'obra, el llegat de Joan de Palau, traspassat el 1991, va ser l'escola de dibuix i pintura que va obrir i a què els seus fills estan donant continuïtat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-10-2019, Pàgina 54

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1675512-l-any-joan-de-palau.html>